

Ühel päeval mõisa heinamaal, kui lõuna söödud oli ja juba loole mindi, ütles Peeter Liisale: „Mina lähan tulema nädala „Dru“ talusse peremeheks, onu saatis mulle eila käsu, et pian tema kasupojaks tulema ja Dru talu endale wõtma, tema olla juba wana ja sandi terwisega.

„Mis sa arwad Liisa! — kas sa ei taha mitte mi— minu a—a—b—!“ — Wõtku see ja teine — juba sõnad jäiwad jälle kuku finni! — Ta wõttis oma rehe ja riisus heinu koku, nii et suits taga oli.

Juba oli hea tükk aega mööda läinud ja hulk tööd ära tehtud, kui Peeter järsku taewa poole waadates seisma jäi ja Liisale ütles:

„Wälku heidab, wihma hakkab sadama, otsime warju?“ Nende sõnadega wõttis ta Liisa korni, millega ta iga õhtu kitsele rohku wiis, tõmmas teise kääga Liisat enesega ja tõttasiwad ühe metsa salga ääre suure tamme alla. Siin wõttis Peeter kornist laia walge lina wälja, laotas seda üle eneste peade ja tõmmas Liisat enda kaendlasse, nüüd oliwad

mõlemad wihma eest kaitstud. Ikka enam tõmmas Peeter Liisat oma kaendlasse, kuni reha, mida ta lina toeks hoidis, käest maha wiiskas ja nüüd mõlemate kättega Liisa ümbert finni hakkas. — „Nüüd ehk mitte ilmaški!“ mõtles ta, ja nüüd oli temal ju „Paradiisi õnn“ wastu rindu surutud.

„Kuule Liisukene! ma ütlesin sinule juba, et „Drule“ peremeheks lähan, — aga sina! — kuidas ma ilma — sin — sinuta lähan! — kus saa jääda? — Sõnad tahtsiwad wägisi suhu finni jääda. Ta mõtles weel ja ütles siis järsku, aga natuke ümberpööratud, mida ta isi sugugi tähelegi ei pannud: „Südamest armastud Liisakene! kas ma ei tahaks sinuga mitte „Drule“ perenaeseks ligi tulla? ma armastan sind juba koolist saadik! Sinu ema tuleb ühes oma kitsuga ka sinna! — Kas sa siis mind sugugi ei armasta. — Aga Liisikene! mis sa nutad, mis sull wiga on!“

„Armas Peeter! mina olen sind siamaale ikka auusaks meheks arwanud, mida sa ka